

Tướng số và Địa lý

Nam Cát

Mấy anh em lớn tuổi như chúng tôi, gặp nhau thường hay nói chuyện “đời xưa”, đề mà nhắc nhở đến những kỷ niệm xa xưa, và những chuyện lý thú vào bậc nhất phải nói là những chuyện tướng số và địa lý.

Tôi được cái may mắn là trong gần 20 năm, từ năm 1956 đến 1975, tôi được gần gũi với một nhà tướng số bậc nhất trần gian, và người ấy là cụ Ngô Hùng Diễn.

Tôi được biết cụ trong một trường hợp đặc biệt, cho đến ngày cụ từ trần, cũng trong một dịp đặc biệt.

Trong những năm quen biết, đến rất là thân tình, phải nói là cụ đã thương tôi và thương gia đình tôi rất nhiều, và nhờ vậy cụ đã cố vấn cho tôi được thoát chết mấy lần.

Mỗi lần nhớ lại cụ, tôi đã ghi lại những chuyện rất “sống” mà tôi được mục kích cũng như được cụ giải thích và chỉ bảo cho. Tôi không phải là nhà tướng số, cho nên tôi không tìm tòi để biết nhiều hơn, và chính nhờ cái tính đó của tôi, cụ rất thương và mến tôi.

Cụ thường bảo: Thiên cơ bất khả lậu.

Như cụ bị cái nghiệp, biết xem tướng, cho nên bị giảm phúc, giảm lộc và giảm thọ nữa.

Cụ không có con trai, chỉ có một gái. Và cô này sinh hạ được nhiều con vừa trai vừa gái, nhưng đứa trai đầu lòng, cũng bị chứng “loạn óc”. Cụ bảo với tôi, “toi” coi, cháu ngoại thôi, mà cũng bị ảnh hưởng đấy.

Tôi đã ghi được gần 50 chuyện dài ngắn, nhưng đều hấp dẫn, rất sống động và rất “quý giá”.

Lần lượt tôi sẽ xin kể cho các bạn nghe.

Hôm nay tôi bắt đầu bằng ba câu chuyện lý thú.

Trước khi vào đề, cũng nên nói qua về tướng số một chút. Tướng số chỉ là một “kỹ thuật” dựa trên kinh nghiệm mà có.

Giả như đôi mắt như thế này, thì số phải như thế này; và cũng trên giáng mặt người này, cái mũi như vậy thì số mạng ra sao. Nhà

tướng số giỏi, chỉ cần liếc qua vài giây là thấy ngay cái gì chính, và nói ngay ra cái số mạng.

Trong đầu óc một nhà tướng số giỏi, làm như có một máy điện toán, hết sức tinh vi. Như cụ Diễn, cụ chỉ cần nhìn qua là cụ nói ngay, và nói đúng trăm phần trăm hoài hoài.

Chẳng có sách nào dạy tướng số cả. Vì vậy mà có rất ít người nói được tướng số. Nhưng nhiều người biết được rằng trong đầu óc một nhà tướng số giỏi, phải có ít nhất là 6 chiều, như là: ba chiều (cao, ngang, và sâu) rồi màu sắc, tiếng nói và giáng điệu. Nghe giọng nói, thấy màu sắc trên mặt, và thấy giáng điệu đi đứng là phải biết đến 100% tướng số của người ta rồi.

Phải siêu hơn nữa mới biết được tướng số qua thời gian và không gian.

Sau đây là hai vị siêu nhân về tướng số đã có được thêm hai chiều kia: chiều không gian và chiều thời gian. Tôi muốn nói đến ông Gia Cát và ông Trạng Trình.

* * *

Hai chuyện sau đây là về cụ Trạng Trình xứ ta.

1. Chuyện ông Nguyễn Hoàng.

Ông Nguyễn Kim đã phò nhà Lê cho đến khi lập lên nhà Hậu Lê, rồi thì ông Nguyễn Kim qua đời. Ông Nguyễn Kim đã nâng đỡ con rể là Trịnh Kiểm lên hàng Tể Tướng và được vua Lê cho kế vị cha vợ là Nguyễn Kim.

Ông Nguyễn Kim cũng để lại cho đời, một gái và hai trai, và cô con gái này chẳng ai khác hơn là vợ Trịnh Kiểm.

Vì cả hai con trai của Nguyễn Kim là Nguyễn Uông và Nguyễn Hoàng đều văn võ toàn tài, cho nên Trịnh Kiểm đem lòng ghen tị và âm mưu hãm hại cả hai người em vợ này. Nguyễn Uông bị giết trước.

Bà Ngọc Bảo, vợ của Trịnh Kiểm nghĩ rằng chồng mình sẽ tìm cách giết luôn người

em thứ hai là Nguyễn Hoàng, bèn khuyên Nguyễn Hoàng nên tìm đến vẫn kế cụ Trọng Trình.

Cụ Trọng bèn dẫn Nguyễn Hoàng ra sân, chỉ vào hòn non bộ và rằng:

*“Hoành sơn nhất đái,
Vạn đại dung thân.”*

Nói xong cụ bỏ vào nhà, không thêm một chữ nào cả. Nên biết là đạo ấy Trịnh Kiểm hét ra lửa, ai cũng sợ.

Nguyễn Hoàng về trình với chị, và hai chị em đều hiểu là Nguyễn Hoàng phải tìm cách đi thật xa, trước là để tránh tai nạn sắp xảy tới, sau là may ra có thể dựng lên cơ nghiệp về sau này.

Bà Ngọc Bảo người thông minh, khôn khéo, liền bảo nhỏ với chồng: Nên đây Nguyễn Hoàng vào trong Nam, thật xa đi (thời đó miền Nam là vùng Thừa Thiên, Quảng Nam, mà người ngài Bắc cho là vùng “rừng thiêng nước độc”, là vùng “khí ho cò gáy”, là vùng “mọi rợ man rợ”) rồi nó sẽ chết dần chết mòn trong ấy, tránh phải ám hại nó, làm lòng dân bất mãn.

Trịnh Kiểm đã bị mắc mưu vợ.

Nguyễn Hoàng đã đi vào Nam, và cùng đi theo ông, có rất nhiều phụ tá tài ba, vừa văn lẫn võ, trước đây đã giúp Nguyễn Kim.

Và lịch sử đã cho thấy lời tiên tri của cụ Trọng là Đúng, và nhà Nguyễn đã dựng lên được nước, mở mang bờ cõi rộng lớn gấp ba, và trị vì gần 400 năm.

2. *Chuyện ông Nguyễn Công Trứ.*

Một hôm đi qua một làng nọ, Thấy dân đang xây cất một ngôi đình to lớn, đẹp đẽ, mà lại cất vào một vị trí không tốt (thầy địa lý thì bảo rằng “đất động”).

Cụ Trọng bảo nhỏ với mấy người bạn cùng đi theo: Rồi đây ngôi đình sẽ phải dời đi nơi khác.

Mấy người bạn hỏi lại cụ: Sao cụ không nói cho người ta ngưng xây cất bây giờ đi, cho đỡ tốn công tốn của.

Cụ Trọng bảo: Nhưng còn lâu.

Và cụ bảo tên cận vệ đi tìm một tấm ván nhỏ, cụ viết lên đấy mấy chữ rồi bảo đem lên đóng vào một cây đà cao nhất. Tấm ván có mấy chữ:

*“Minh Mạng thập tứ,
Thăng Trứ phá đình.”*

Thăng Trứ đây là ông Nguyễn Công Trứ, vào đạo ấy làm Tổng Đốc cái tỉnh này, và đã ra lệnh dời cái đình đi để lập con đường “quốc lộ” đi ngang qua đó, vào hơn 200 năm sau lời tiên tri của cụ Trọng.

Trên đây là hai chuyện tiêu biểu cho hai cái chiều không gian và thời gian mà cụ Trọng đã có được.

Tôi hỏi nhỏ cụ Diễn: Thế cụ có được thêm chiều nào ngoài sáu chiều nói trên.

Cụ cười và trả lời: “mọi” muốn học lắm, mà chẳng tìm ra thầy đâu cả.

Theo tôi thì cụ cũng biết được chút nào về hai cái chiều kia, và trong những chuyện tôi sẽ kể, tôi sẽ chỉ cho các bạn về cái biết này của cụ Diễn.

* * *

Và sau đây là ba câu chuyện vui về tướng số, mà cụ Diễn đã nói trúng 100%, hoài hoài trong nhiều năm tháng thiên hạ thử thách cụ.

1. *Chuyện người Pháp tuyển dân Việt đi qua vùng gọi là Tân Thế Giới, vào những năm 1940-45. (Tân Thế Giới là những đảo ở Thái Bình Dương gọi là Nouvelle Calédonie).*

Khi vào đời công chức, cụ Diễn được tuyển vào làm thư ký sở Công An Hà nội. Và cụ phải giữ hồ sơ của đám dân tình nguyện đi Tân Thế Giới. Đạo đó họ tuyển cả đàn ông lẫn đàn bà, phần lớn là thanh niên. Tất cả đều phải qua một cuộc khám nghiệm về sức khoẻ.

Mỗi người tình nguyện này, trước khi được đưa vào bác sĩ khám, thì phải trình diện với cụ. Trên mỗi hồ sơ cụ đều ghi: Đ hay K. Chữ Đ là được đi và chữ K là không được đi.

Cũng rất lạ là ai có số đi xa, cụ đều đọc được trên mặt của người ấy hết.

Bọn y tá thấy vậy bèn trình với bác sĩ. Máy ông này lấy làm thích thú biết được là cụ biết coi tướng, và trúng đến 100%. Rồi thì có lúc có ông bác sĩ bị bạn không khám được, có đến nhờ cụ phê giùm trên hồ sơ, khỏi phải khám.

Cụ trả lời khéo: Các vị mới là giỏi, khám đúng. Còn tôi, tôi chỉ xem tôi nói đúng được bao nhiêu phần trăm, thế thôi. Và cụ từ chối không dám làm giùm việc ấy.

Cụ cũng biết có đũa chạy chọt rồi cũng được phép đi, nhưng nếu không có số đi xa thì có khi bị trúng gió chết trước khi đi, hay là qua bên kia rồi mới trúng gió, thì cũng vậy.

2. Chuyện các cô gái bị bắt oan vào nhà thương Bạc Hà, Hanoi.

Đạo ấy mỗi tháng cụ phải bị trục (gác) một đêm ở sở Cảnh Hanoi. Và tại đây mỗi đêm bọn Cảnh sát đã bắt về đủ mọi thành phần, và một số lớn là gái đi đêm mà không có giấy tờ. Khi bị bắt về đó, chờ cho đủ một số nào đó thì Cảnh sát mới chở đám đàn bà con gái qua nhà thương Bạc Hà khám, xem ai bị bắt oan thì được thả về, còn các cô khác thì giữ lại qua ngày hôm sau xét hỏi thêm. Đa số là bị bắt oan, nhưng cũng phải chờ đến sáng thì mới được tha về. Những đêm có cụ gác, chỉ trông vào mặt, cụ biết ngay cô nào là gái ăn sương, cô nào con nhà lành, nên tha cho về. Trăm lần như một, họ vẫn bị đưa qua nhà thương Bạc Hà khám, mà kết quả thì như cụ đã ghi sẵn rồi trên hồ sơ mỗi người. Bọn y tá và cả bác sĩ rất phục tài của cụ và đôi lần, có ngày bác sĩ quá bận, không khám kịp, bọn y tá đã nhờ cụ phê vào hồ sơ giùm, để khỏi bắt người ta chờ đợi lâu tội nghiệp.

Cụ bảo: quý vị bác sĩ mới là những người biết được rõ 100%, còn tôi chỉ là người thí nghiệm cái hiểu biết nhỏ nhỏ của tôi, xem đúng được chừng nào, có thể thôi. Và cụ không chịu phê vào hồ sơ, nghĩ rằng đây là phận sự của các vị bác sĩ.

Tôi nghịch ngợm hỏi cụ: Biết được như cụ, thì mỗi lần đi dự tiệc hỏi hay tiệc cưới, cứ nhìn vào mặt cô dâu, mà cụ thấy được chuyện không hay, chắc cụ phải ôm bụng mà cười đến

chết thôi. Cụ bảo, biết đâu chính cái anh rể đã làm cái chuyện phá cái “t” của cô dâu này thì sao. Cụ nói nhìn vào lông mày có thể biết được là con gái còn nguyên si, hay đã mất đi rồi. Nhìn quen là thấy ngay.

Tôi hỏi cụ, như vậy trúng đến bao nhiêu phần trăm. Cụ bảo: Cũng đến trên 90%. Nhưng mắt “moi” nay cũng yếu nhiều đi rồi, không còn bảo đảm lắm nữa đâu, cho nên “moi” cũng tránh không dám nói về cái mục này nhiều nữa đâu.

Để chấm dứt bài này, sau đây là câu chuyện thứ ba.

3. Hôm đó cụ đang dùng cơm trưa với gia đình chúng tôi, thì thỉnh linh có một ông bạn (cựu Đại tá) đến thăm và có dẫn theo một ông bạn khác.

Vì ông Đại tá này rất thân tình với cụ, cho nên cụ ra hiệu bảo vào cùng ăn cho vui. Ông bạn kia vừa vái chào cụ thì cụ bảo ngay: Xin mời ông ngồi và xin nghe đây:

Ông phải đi về ngay, tìm một căn nhà thật vắng vẻ, vào trong một phòng ngủ, đóng cửa cho thật tối, ăn ở trong phòng đó cho đủ ba ngày ba đêm. Tuyệt không được nói chuyện với ai, không được điện thoại với ai, không được có ánh sáng vào phòng. Sau ba ngày ông tìm đến thăm tôi lại.

Đúng ba ngày sau, ông bạn đến gặp cụ và cụ nói: Cũng đỡ rồi, nhưng ông phải về làm tiếp như vậy, thêm ba đêm ba ngày nữa.

Sau đó cũng nhằm ngày cụ lên nhà tôi dùng cơm trưa, ông bạn này đã tìm tới, và cụ bảo: Được rồi khá lắm, và xin ông về nhà đi, đừng hỏi tôi chi nữa cả.

Sau khi ông bạn này về, cụ nói: “moi” thấy nó đang bị oan ức lắm lắm, cho nên “moi” muốn cứu nó, thế thôi.

Ba tháng sau, ông bạn này tìm đến thăm cụ và chấp tay lạy cụ hàng mấy chục lạy. Té ra ông này là một Đại tá, hiện là Tỉnh trưởng Quảng Ngãi, bị người ta tố cáo là có hiệp dâm một cô thư ký (cột để chiếm cái chức vụ này). Ra tòa, tòa tha bổng vì thiếu bằng chứng. Nhưng theo cụ thì cụ đã bỏ tù ông này trước đó, và nhờ vậy ông ta khỏi bị tù lần thứ hai.